

da v nečem vsekakor razumem njegove bližnje. Ne dvomno, če sklepam po sebi, ni bilo vedno ravno lahko(tno) biti ob Davu. Nekaj namreč moramo razumeti. Takemu "posebnežu" je težko živeti v običajnem ritmu doline. Ko si vajen živeti na robnikih smuč, ko obstajaš le zaradi instinktov, in ko verjameš, da te čuva sam Stvarnik, ker si druge varnostne varovalke že zdavnaj odrinil, so nam težave iz doline tuje. Pogosto nam je bilo težko razumeti okolico in njej nas. A ponavljam, kot v nekakšno opravičilo za prijatelja, čeprav ne vem, ali katera njegova dejanja opravičilo sploh potrebujejo, ko si navajen, da je osnovno življenje (in preživetje) odvisno le od tvojih lastnih moči, močne volje in izjemnega samozaupanja in samokontrole, česar je Davo, "hud" atlet z močnim karakterjem imel na tone, se zdijo dolinske težave nekaj nepomembnega, nezanimivega.

Življenje kot dokončnost

Davo, hvala ti, da smo bili. Hvala Stvarstvu, da smo doživeli vse, kar smo. Vse tiste norosti nekdanjega petelinjega obdobja, katerega moč in drznost ti je uspelo raztegniti in potegniti do konca svojega življenja. To sem ti vedno zavidal, a ti nisem priznal.

Vesel in ponosen sem, da sem bil del tvoje scene, del tvojega življenja, čeprav na trenutke, v šali rečeno, kamen spotike. Doživljal si, in mi s tabo, dogodke, kakršnih večina ljudi niti razumeti ne more.

Ampak tudi za nas, ki smo verjeli, da smo nezlomljivi in nesmrtni, veljajo na zemlji enaka pravila. Življenje je končno. Tega dejstva tudi ti, prijatelj, konkurenca in idejnik, nisi (z)mogel pretentati. Moč Stvarnika. Se vidi diva nekoč, nekje ... Spet. ●

Dejan Ogrinec

Stric Davo

*Rosary Shrestha na obisku pri Davu Karničarju leta 2018
Foto: Jurij Gorjanc*

Dovolite, da se vam najprej predstavim. Sem Rosary Shrestha iz Katmanduja. Kot prvorojenka sem prišla na svet nedolgo zatem, ko je Davo Karničar kot prvi človek na svetu v celoti smučal z Everesta. Imam še sestro in dva brata. Zaradi Davove odprave leta 2000 se mi je v življenju zgodilo veliko lepega. Dava, ki mu pravim stric Davo, sem spoznala zaradi svojega krstnega botra dr. Jurija Gorjanca. Ko je Jurij po prvenstvenem smučanju z najvišje gore sveta 24. oktobra 2000 molil v cerkvi v Katmanduju, se je srečal z mojimi starši, ki so prosili za krst v sili, saj sem bila zelo bolna. Moj prvi spomin na strica Dava pa seže v moje deveto leto, ko smo bili kot družina soudeleženi pri gorskem reševanju in organizaciji bolnišnice za njegovega prijatelja Franca Oderlapa, ki se je ponesrečil na pobočjih Manasluja. Žal smo bili z vso pomočjo prepozni. Moj oče je nato organiziral molitveno skupino in blagoslov za Franca, preden so ga

odpeljali v Slovenijo. Takrat sem strica Dava srečala prvič, šele počasi pa sem dojela, kako pogumen je, in tudi to, kakšna *legenda* je, saj ni dajal tega vtisa. Ni se mi zdel zvezdnik, ampak prej svetla zvezda.

Ljudje, kot so Tenzing Sherpa in Edmund Hillary (leta 1953), Reinhold Messner (leta 1978) ter Davo Karničar (leta 2000), so s svojimi dejavnostmi veliko naredili za Nepal, zaradi tega pride k nam veliko ljudi in mi se razvijamo, čeprav počasi. Lani novembra (2018) sem imela priložnost z očetom in Jurijem opraviti treking v dolini Kumbu proti baznemu taboru Everesta. Obisk narodnega parka Sagarmata me je zelo navdušil, saj sicer nisem pogosto v gorah, kot bi morda za Nepalce mislil kdo iz Evrope. Še posebej imam v spominu obisk Hillaryjeve šole v Namče Bazarju in neposreden pogled na Everest, od koder je Davo smučal. Poleg tega pa mi je v lepem spominu ostala gora Ama Dablam.

Strica Dava sem spet srečala v Sloveniji 8. maja lani (2018), ko je moj boter na Jezerskem organiziral srečanje svojih krščencev in birmancev. Spomini od takrat so najlepši in najbolj sveži. Z očetom in mamo sem se pred tem udeležila romanja ob 50. jubileju neokatehumskega gibanja v Rimu, nato smo prišli še v Slovenijo. Stric Davo nam je po šmarnicah razkazal Jezersko in nam preprosto in razumljivo govoril o svoji gorniški in smučarski poti. Vidim ga kot osebo, ki je na poseben način povezala Nepal s Slovenijo. Zdaj mi je zelo hudo, a rada molim za njegovo dušo in njegovo družino. Naj počiva v miru in naj posreduje za vse gornike sveta in smučarje, da se jim ne zgodi kaj hudega. Rada bi se tudi zahvalila uredništvu *Planinskega vestnika*, da lahko pričujem o svoji hvaležnosti do njega. V Davovih očeh je odsevala strast do gora in zdi se mi, da ta žar sije tudi iz oči njegovih sinov. ●

Rosary Shrestha